

Czwartek, 15 września 2011 r.

18. wyraża przekonanie, że walka z korupcją wymaga większej przejrzystości transakcji finansowych, szczególnie przeprowadzanych w innym kraju w granicach UE i na całym świecie;
19. wzywa Radę do współdziałania z Komisją w przyjmowaniu porozumień z krajami trzecimi (szczególnie tzw. rajami podatkowymi) w celu zapewnienia wymiany informacji o prowadzonych w tych krajach rachunkach bankowych i transakcjach finansowych obywateli Unii i podmiotów gospodarczych z siedzibą w UE;
20. wzywa Komisję do uznania walki z anonimowymi firmami działającymi na zasadzie skrzynki pocztowej – posiadającymi siedziby w „rajach podatkowych” i umożliwiającymi przepływy finansowe – za kluczowy element zbliżającego się przeglądu dyrektywy w sprawie przeciwdziałania praniu pieniędzy;
21. wzywa Komisję do zapewnienia ścisłej koordynacji polityki w zakresie antykorupcyjnego mechanizmu powiadamiania, uwzględniającego nową strategię przeciwdziałania nadużyciom finansowym oraz inicjatywę ustawodawczą w sprawie odzyskiwania aktywów, w tym szerszy pakiet w sprawie ochrony legalnej gospodarki;
22. zwraca się do Komisji o coroczne przygotowywanie sprawozdań dla Parlamentu Europejskiego dotyczących wdrażania antykorupcyjnej polityki UE oraz o przedstawianie, w uzasadnionych przypadkach i w miarę możliwości, sprawozdań okresowych dotyczących problemów związanych ze zwalczaniem korupcji w UE;
23. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Komisji Europejskiej i Radzie Unii Europejskiej.

Głód w Afryce Wschodniej

P7_TA(2011)0389

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 września 2011 r. w sprawie klęski głodu w Afryce Wschodniej

(2013/C 51 E/19)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie sytuacji w krajach Rogu Afryki,
- uwzględniając oświadczenie wysokiej przedstawiciel Catherine Ashton z dnia 24 sierpnia 2011 r. w sprawie reakcji UE na głód w krajach Rogu Afryki,
- uwzględniając wyniki konferencji państw-darczyńców, która odbyła się w Addis Abebie w dniu 25 sierpnia 2011 r.,
- uwzględniając milenijne cele rozwoju ONZ,
- uwzględniając Deklarację ONZ w sprawie praw człowieka,
- uwzględniając Konwencję ONZ o prawach dziecka,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 lutego 2011 r. w sprawie wzrostu cen żywności ⁽¹⁾,
- uwzględniając sprawozdanie specjalnego doradcy sekretarza generalnego ONZ Jacka Langa na temat kwestii prawnych związanych z piractwem u wybrzeży Somalii,

---

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0071.

Czwartek, 15 września 2011 r.

- uwzględniając plan zakończenia procesu transformacji w Somalii przyjęty dnia 6 września 2011 r. przez tymczasowy rząd federalny Somalii, władze regionalne Puntland i Glamudug oraz ruch Ahlu Sunna Wal Jama'a,
- uwzględniając art. 110 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że dziesiątki tysięcy osób poniosły śmierć, 750 tysiącom osób grozi bezpośrednio śmierć głodowa, a 13,3 miliona osób w Somalii, Etiopii, Kenii, Erytrei i Dżibuti pilnie potrzebuje pomocy żywnościowej, gdyż panuje tam największa od 60 lat klęska głodu;
- B. mając na uwadze, że w niektórych miejscach poziom niedożywienia przekracza ponad trzykrotnie próg uznawany za kryzysowy oraz mając na uwadze, że zgodnie z przewidywaniami sytuacja w Rogu Afryki pogorszy się jeszcze zanim nastąpi poprawa, zaś najbardziej dramatyczne prognozy dotyczą października 2011 r., przy czym nie należy spodziewać się poprawy aż do początku 2012 r.;
- C. mając na uwadze, że skalę głodu w regionie spotęgowały czynniki takie jak konflikty, niedobór zasobów, zmiana klimatu, duży przyrost ludności, brak infrastruktury, zakłócenia w wymianie handlowej i wysokie ceny żywności;
- D. mając na uwadze, że krajem, który ucierpiał w największym stopniu, jest Somalia, ponad połowa ludności jest uzależniona od pomocy żywnościowej, a 1,4 miliona osób zostało przesiedlonych wewnątrz kraju, zaś według doniesień UNICEF 780 tysięcy dzieci w południowej Somalii cierpi na poważne niedożywienie;
- E. mając na uwadze, że sytuacja humanitarna w Somalii pogorszyła się wskutek trwającego 20 lat konfliktu między wrogimi ugrupowaniami na tym obszarze; mając na uwadze, że grupa bojowników al-Szabab kontroluje wiele obszarów, na których ogłoszono stan klęski głodu, i wyparła zachodnie agencje pomocowe z tego regionu, utrudniając poważnie akcję niesienia pomocy;
- F. mając na uwadze, że rząd Erytrei zdecydowanie odmawia przyjęcia żywności oraz wszelkiego innego wsparcia humanitarnego dla swojego społeczeństwa;
- G. mając na uwadze, że ponad 860 tysięcy uchodźców z Somalii uciekło do sąsiednich krajów, w szczególności do Kenii i Etiopii, w poszukiwaniu bezpieczeństwa, żywności i wody, a kenijski obóz dla uchodźców w Dadaab jest przeludniony, gdyż przebywa w nim ponad 420 tysięcy osób;
- H. mając na uwadze, że obóz dla uchodźców w Dadaab jest obecnie największym tego typu obozem na świecie i zamieszkuje go 440 tysięcy osób, pomimo że został zaprojektowany, by przyjąć 90 tysięcy; mając także na uwadze, że sytuacja w tych obozach pogarsza się z dnia na dzień, w miarę jak wybuchają epidemie np. cholery czy odry, oraz że zanotowano tam liczne przypadki gwałtów;
- I. mając na uwadze, że 80 % uchodźców stanowią kobiety i dzieci, a wiele z nich pada ofiarą przemocy seksualnej i zastraszania zarówno w drodze do obozów dla uchodźców, jak i w samych obozach;
- J. mając na uwadze, że bezprawie i brak porządku publicznego doprowadziły do zaostrzenia zjawiska piractwa na Oceanie Indyjskim, co poważnie zakłóca dostawy do tego regionu i z niego, zaś operacja morska EUNAVFOR mogła jedynie doraźnie powstrzymać lub ograniczyć piractwo, nie zdołała zaś wyeliminować źródła problemu;
- K. mając na uwadze, że UE przeznaczyła 158 milionów EUR ogólnie na pomoc humanitarną w 2011 r. w dodatku do 440 milionów EUR pochodzących z państw członkowskich, oraz ponad 680 milionów EUR dla tego regionu w postaci pomocy długoterminowej w dziedzinie rolnictwa, rozwoju obszarów wiejskich i bezpieczeństwa żywnościowego do 2013 r.;

Czwartek, 15 września 2011 r.

- L. mając na uwadze, że przywódcy Unii Afrykańskiej (UA) obiecali wesprzeć operację humanitarną kwotą ponad 350 milionów USD;
- M. mając na uwadze, że szybka intensyfikacja działań w odpowiedzi na sytuację kryzysową jest niezmiernie ważna, aby sprostać istniejącemu zapotrzebowaniu na pomoc humanitarną i zapobiec dalszemu pogorszeniu sytuacji; mając na uwadze, że całkowity niedobór środków operacyjnych w następnych sześciu miesiącach z przeznaczeniem na działania WFP związane z suszą na obszarach Dżibuti, Etiopii, Kenii i Somalii wyniesie 190 milionów USD;
- N. mając na uwadze, że postępujące wykupywanie gruntów w Rogu Afryki (głównie przez zachodnich inwestorów) sprawia, że osłabiony został i tak już niestabilny system rolny i żywnościowy, który nie jest w stanie przynieść obiecanych korzyści w postaci zatrudnienia, żywności i rozwoju gospodarczego;
- O. mając na uwadze, że skutki zmian klimatu poważnie wpłynęły na plony w tym regionie, co w połączeniu z pogorszeniem koniunktury gospodarczej na świecie oraz rosnącymi cenami żywności i paliw spowodowało walkę z ubóstwem i realizację milenijnych celów rozwoju;
- P. mając na uwadze, że w sprawozdaniu Banku Światowego z sierpnia 2011 r. dotyczącym cen żywności (Food Price Watch) stwierdza się, że wysokie i zmienne światowe ceny żywności zagrażają najuboższym ludziom w krajach rozwijających się i przyczyniają się do sytuacji kryzysowej w Rogu Afryki;
- Q. mając na uwadze, że coraz większa płynność i dostępność tych instrumentów jest związana z wysokimi cenami i wysoką niestabilnością rynków gotówkowych oraz że uzyskanie pełnego obrazu tych rynków jest dla organów regulacyjnych coraz trudniejsze, gdyż znakomita większość tych transakcji jest prowadzona poza rynkiem regulowanym;
1. wyraża głęboki smutek z powodu śmierci i cierpienia wielu osób w regionie; apeluje o przeznaczenie pomocy UE w większym stopniu dla obszarów, których mieszkańcy najdotkliwiej odczuwają głód, by dostawy żywności, produktów medycznych, czystej wody i środków sanitarnych docierały do najbardziej potrzebujących;
  2. apeluje do wszystkich władz i ugrupowań w regionie, aby zgodnie z międzynarodowym prawem humanitarnym i prawami człowieka umożliwiły organizacjom niosącym pomoc humanitarną nieskrępowany dostęp do osób potrzebujących pomocy oraz by zapewniły ochronę ludności cywilnej, szczególnie kobiet i dzieci, niezależnie od warunków; domaga się otwarcia korytarzy dla pomocy humanitarnej, tak by żywność i pomoc docierała głębiej do regionów dotkniętych kryzysem;
  3. domaga się, aby wszystkie strony położyły niezwłocznie kres nadużyciom wobec ludności cywilnej, zwłaszcza kobiet i dzieci, dopilnowały, że sprawcy zostaną pociągnięci do odpowiedzialności, oraz zagwarantowały dostęp do pomocy i swobodę przemieszczania się wszystkich osób uciekających przed konfliktem i suszą; zdecydowanie potępia rolę grupy bojowników islamskich al-Szabab, która utrudnia organizacjom pomocy humanitarnej i WFP dostawy pomocy żywnościowej; przypomina wszystkim krajom regionu o wynikającym z prawa międzynarodowego zobowiązaniu do udzielania uchodźcom pomocy i zapewnienia im ochrony;
  4. domaga się większej mobilizacji ze strony społeczności międzynarodowej, która powinna zdwoić starania, by stawić czoła temu kryzysowi i sprostać rosnącym potrzebom w zakresie pomocy humanitarnej oraz zapobiec dalszemu pogorszeniu sytuacji, przy czym należy pamiętać że niedostępne jest właściwe finansowanie;
  5. podkreśla, że niezbędna jest kontrola pomocy poprzez wyznaczenie wiarygodnych partnerów w terenie, w tym posiadających stałą siedzibę agencji pomocowych i przywódców społeczności lokalnych, oraz poprzez lepszą koordynację i organizację dystrybucji, aby w ten sposób zapobiec przejmowaniu i rozkradaniu środków pomocowych;

Czwartek, 15 września 2011 r.

6. wzywa Komisję do natychmiastowego usprawnienia procesu przejścia od pomocy humanitarnej do pomocy rozwojowej UE, jako że kryzys spowodowany suszą w Rogu Afryki pokazuje wyraźnie, że za pomocą nadzwyczajną udzielaną przez lata obszarom dotkniętym suszą nie nastąpiła skuteczna realizacja długofalowej polityki rozwojowej, szczególnie w dziedzinie rolnictwa; apeluje do Komisji i państw członkowskich UE o wspieranie krajów Afryki Wschodniej w ich projektach dotyczących zdolności zapobiegania konfliktom oraz systemów wczesnego ostrzegania przed klęską głodu i suszą;

7. z zadowoleniem przyjmuje zaangażowanie się Unii Afrykańskiej w operację udzielania pomocy humanitarnej, m.in. poprzez misję pokojową AMISOM; ubolewa jednak, że w skład misji pokojowej wysłanej przez Unię Afrykańską do Somalii wchodzi zaledwie 9 tysięcy osób, podczas gdy zapowiedziano łączny udział 20 tysięcy;

8. podkreśla, że przezwycięzenie klęski głodu w krajach Rogu Afryki, a szczególnie w Somalii, będzie możliwe jedynie, jeśli zarówno podmioty lokalne, jak i wspólnota międzynarodowa zajmą się leżącymi u ich przyczyn problemami politycznymi i gospodarczymi oraz problemami dotyczącymi środowiska naturalnego i bezpieczeństwa; apeluje o opracowanie unijnej strategii dla tego regionu, w której opisano by cele polityczne oraz sposób, w jaki poszczególne środki humanitarne, rozwojowe, w zakresie bezpieczeństwa i wojskowe odpowiadają sobie i są ze sobą powiązane;

9. wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą KE do dokonania krytycznego przeglądu procesu pokojowego z Dżibuti podkreśla, że należy zaangażować w ten przegląd na każdym ze szczebli wszystkie osoby dotknięte konfliktem w Somalii, w tym społeczeństwo obywatelskie i kobiety; zachęca do ustanowienia reżimu pojednania narodowego, aby przystąpić do odbudowy kraju;

10. z zadowoleniem przyjmuje przeznaczenie środków na pomoc przez UE i państwa członkowskie; przypomina jednak, że aby zgromadzić kwotę określoną w nadzwyczajnym apelu ONZ, nadal potrzeba miliarda USD; apeluje do społeczności międzynarodowej o wypełnianie swoich zobowiązań, dostarczanie żywności i poprawę warunków zdrowotnych na tych obszarach;

11. apeluje o przeznaczanie większej części oficjalnej pomocy rozwojowej UE na produkcję rolną i wspieranie pasterzy w krajach rozwijających się, by zwiększyć bezpieczeństwo żywnościowe; w tym kontekście nawołuje społeczność międzynarodową do poczynienia długoterminowych inwestycji w rolnictwo będące głównym źródłem żywności i dochodu w regionie oraz w budowanie zrównoważonej infrastruktury i umożliwienie drobnym rolnikom dostępu do ziemi, co wzmocniłoby rynek lokalny i dostarczyło codziennego pożywienia w dostatecznej ilości ludziom zamieszkującym Róg Afryki;

12. domaga się, by informacje dotyczące rezerw i zapasów żywności oraz kształtowania się cen na poziomie międzynarodowym były bardziej przejrzyste, precyzyjne i aktualne;

13. domaga się, by państwa członkowskie dopilnowały, by instytucje finansowe zaangażowane w spekulacje na rynkach artykułów spożywczych i rolnych zaprzestały działalności spekulacyjnej przyczyniającej się do podwyżek i niestabilności cen żywności, a także by przedłożyły walkę z ubóstwem i cierpieniem ludności w Rogu Afryki i w krajach rozwijających się ponad korzyści i zyski ze spekulacji cenami żywności;

14. wzywa te instytucje do poważnego potraktowania odpowiedzialności społecznej, jaka na nich spoczywa, i do ustanowienia wewnętrznych zasad wyznaczających granice ich działalności na rynkach artykułów spożywczych i rolnych, tak by służyły one podmiotom gospodarki realnej potrzebującym zabezpieczenia przed ryzykiem;

15. wzywa grupę G20 do podjęcia działań w celu uzgodnienia ogólnoświatowej regulacji mającej na celu zapobieganie nadużyciom spekulacyjnym oraz do koordynacji działań podjętych w celu stworzenia mechanizmów zapobiegania nadmiernej fluktuacji cen na świecie; zaznacza, że G20 musi zaangażować w te działania kraje nienależące do tej grupy w celu zapewnienia globalnej spójności;

Czwartek, 15 września 2011 r.

16. wzywa Komisję do przedstawienia wniosków dotyczących zmiany dyrektywy w sprawie rynków instrumentów finansowych (2004/39/WE) oraz dyrektywy w sprawie nadużyć na rynku (2003/6/WE), aby zapobiegać nadużyciom spekulacyjnym;
17. podkreśla, że Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych musi odgrywać kluczową rolę w nadzorze nad rynkami towarów; oświadcza, że ESMA powinien zachować czujność przy stosowaniu narzędzi regulacyjnych, aby zapobiec manipulacji i nadużyciom na rynkach artykułów żywnościowych i rolnych;
18. nawołuje Komisję do uaktualnienia swoich wytycznych dotyczących gruntów w odniesieniu do kwestii zawłaszczania gruntów, aby zapewnić ich zgodność z dobrowolnymi wytycznymi CFS w zakresie odpowiedzialnego zarządzania tytułami własności do ziemi, łowisk i lasów oraz by nadać tym wytycznym większej wagi za pośrednictwem programów współpracy na rzecz rozwoju, polityki handlowej oraz zaangażowania w ramach wielostronnych instytucji finansowych, takich jak Bank Światowy czy MFW;
19. wzywa Komisję i rządy w regionie do dokonania oceny obecnego wpływu nabywania ziemi uprawnej na ubóstwo ludności wiejskiej i głód, które dotyczą te obszary; zwraca się do Komisji o uwzględnienie kwestii zagarniania gruntów w prowadzonym przez nią dialogu politycznym z krajami rozwijającymi się, w celu usprawnienia sprawozdawczości na temat przypadków nabycia rozległych gruntów oraz wspieraniu krajów rozwijających się w podejmowaniu decyzji dotyczących inwestycji;
20. wzywa do podjęcia intensywnych wysiłków w celu lepszego uwzględnienia kwestii dostosowania do zmian klimatu do w strategiach UE na rzecz rozwoju; nawołuje UE do znacznego zwiększenia finansowania przeznaczonego na ten cel, przy zapewnieniu, że są to środki dodatkowe w stosunku do oficjalnej pomocy rozwojowej, do odważnego objęcia przywództwa podczas zbliżającego się szczytu COP 17 z myślą o lepszej realizacji strategii dostosowania do zmian klimatu oraz do wzmocnienia międzynarodowej koordynacji strategii na rzecz trwałego rozwoju;
21. wzywa ONZ, Komisję i wysoką przedstawiciel/ wiceprzewodniczącą KE do podjęcia działań w związku z nielegalnym wyrzucaniem toksycznych odpadów do wód somalijskich oraz do opracowania polityki, która chroniłaby ludność przed potencjalnymi zagrożeniami dla zdrowia;
22. wyraża niepokój w związku z ostatnimi sprawozdaniami wskazującymi na sprzeniewierzenie środków oficjalnej pomocy rozwojowej w celu prowadzenia prześladowań politycznych w Etiopii; wzywa UE i państwa członkowskie, by dopilnowały, że pomoc jest wykorzystywana wyłącznie na walkę z ubóstwem w sposób odpowiedzialny i przejrzysty oraz przy pełnym wykorzystaniu klauzul dotyczących praw człowieka zawartych w umowie z Kotonu;
23. apeluje do Komisji, aby w polityce rozwojowej UE uwzględniła w większym stopniu pasterzy, gdyż prowadzą oni ważną działalność gospodarczą w regionie, zapewniając produkcję białka; jest przekonany o pilnej potrzebie dialogu z władzami lokalnymi, aby zapewnić ochronę samych trybu życia pasterzy, uznając jego wędrowny charakter, dostosowany do jałowych obszarów, w których warunki uniemożliwiają osadnictwo;
24. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii ds. zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, Radzie Bezpieczeństwa i sekretarzowi generalnemu ONZ, instytucjom Unii Afrykańskiej, rządów i parlamentom krajów tworzących Międzyrządowy Organ ds. Rozwoju, Parlamentowi Panafrkańskiemu, Zgromadzeniu Parlamentarnemu AKP-UE, prezydencji G20 oraz rządów państw członkowskich UE.
-